

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 5Cdo/66/2025                   |
| Identifikačné číslo spisu: | 1215203090                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 29.04.2026                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Jozef Kolcun             |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2026:1215203090.2 |

## ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Kolcuna, PhD. a členov senátu JUDr. Jany Bajánkovej a JUDr. Jany Haluškovej, v spore žalobcu: I.. U.. Z. Ď., nar. XX.XX.XXXX, I., G. Č.. XXXX/XX, zastúpený JUDr. Marek Letkovský, advokát, Legionárska 1/C, Bratislava, proti žalovanému: Slovenská republika, v mene ktorej koná Paneurópska vysoká škola, Bratislava, Tomášikova č. 20, IČO: 36 077 429, zastúpená Schwarz advokáti, s.r.o., Bratislava, Podbrezovská 40, IČO: 36 858 285, o náhradu škody s prísl., a náhradu nemajetkovej ujmy, vedenom na Mestskom súde Bratislava IV, pod spis. značkou B2-14C/64/2015, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave, z 25. januára 2023, spis. značka 15Co/35/2020, takto

### rozhodol:

Dovolanie z a m i e t a .

Žalovanému voči žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

### Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava II ( ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 30. novembra 2018 č.k. 14C/64/2015 - 205 rozhodol tak, že

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 2 200 Eur titulom náhrady škody s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne od 10.8.2015 do zaplattenia a to všetko v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Žalovaný je povinný uhradiť žalobcovi nemajetkovú ujmu vo výške 5 000 Eur v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

III. Vo zvyšku súd žalobu žalobcu zamietá.

IV. Žalobcovi sa proti žalovanému priznáva náhrada trov konania vo výške 23,84 %.

V. Žalovanému sa proti žalobcovi priznáva náhrada trov konania vo výške 76,16 %.

1.1 V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštalácie uviedol, že z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že Rozhodnutím dekana č. 3523/2007 zo dňa 31.10.2007 bol žalobca vylúčený zo štúdia pre nesplnenie požiadaviek, ktoré vyplývajú zo študijného programu a zo študijného poriadku BVŠP. Následne v liste zo dňa 5.12.2007 č. 116/R-2007 adresovanom žalobcovi rektor Bratislavskej vysokej školy práva okrem iného uviedol: „Na základe opätovného dôkladného posúdenia všetkých skutočností Vám týmto oznamujem, že Vašej žiadosti nemôžem vyhovieť, stotožňujem sa s predmetným rozhodnutím dekana Fakulty práva BVŠP a Vaše vylúčenie zo štúdia potvrdzujem.”

Rozsudkom č. k. 3S 25/2008-58 zo dňa 11.10.2011 Krajský súd v Bratislave napadnuté rozhodnutie Rektora Paneurópskej vysokej školy č. 116/R/2007 zo dňa 05.12.2007 a rozhodnutie Dekana fakulty práva paneurópskej vysokej školy č. 3523/2007 zo dňa 31.10.2007 zrušil podľa ust. § 250 ods. 3 O.s.p. a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi trovy konania vo výške 376,11 Eur. V odôvodnení tohto rozsudku je uvedená: „Súd konštatuje, že v oboch rozhodnutiach o vylúčení žalobcu zo štúdia pre nesplnenie požiadaviek zo strany žalobcu rozhodol v prvom stupni dekan fakulty práva Bratislavskej vysokej školy práva podľa čl. 21 bod 4 a rektor Bratislavskej vysokej školy práva ako odvolací orgán. V zmysle uvedeného poučenia o opravnom prostriedku avšak v oboch uvedených rozhodnutiach absentujú dôvody prečo bol žalobca vylúčený zo štúdia a rozhodnutia nemajú náležitosti ustanovenia § 47 ods. 3 Správneho poriadku.”

Oznámením o povolení prestupu zo dňa 15.10.2010 číslo: SOP -725/2010 dekan Fakulty práva PEVŠ povolil žalobcovi prestup z Právnickej fakulty Univerzity Pavla Jozefa Šafárika v Košiciach, štúdium v bakalárskom študijnom programe právo I študijný odbor J ,4.1 Právo, 2. Štúdia: externé štúdium, na Fakultu práva Paneurópskej vysokej školy v Bratislave, bakalárske štúdium v študijnom programe právo. Študijný odbor 3.4. I právo, 2. Ročník, forma štúdia: externé štúdium, v akademickom roku 2010/2011. V oznámení bolo ďalej uvedené, že podmienkou štúdia na fakulte práva PEVŠ je riadny zápis na štúdium v stanovenom termíne, zápis je potrebné zrealizovať; do 7 dní odo dňa doručenia oznámenia o povolení prestupu. Zároveň tam bolo uvedené čo je potrebné predložiť pri zápise a to konkrétne v bode 4) - ústriedok zložky o zaplatení školného alebo doklad o uskutočnenom bezhotovostnom prevode. Školné bolo uvedené vo výške 2.200 Eur.

Z vykonaného dokazovania mal súd za to, že na základe nezákonných rozhodnutí vydaných dekanom a rektorom Paneurópskej vysokej školy bol žalobca vylúčený z 2. Ročníka bakalárskeho štúdia práva. Na to, aby žalobca mohol pokračovať v 2. ročníku štúdia u žalovaného v študijnom odbore právo, musel prejsť znovu prijímacím procesom a opäť zaplatiť žalovanému školné vo výške 2 200 Eur, hoci mal toto školné riadne zaplatené v čase, keď bol Rozhodnutím dekana č. 3523/2007 zo dňa 31.10.2007 vylúčený zo štúdia pre nesplnenie požiadaviek, ktoré vyplývajú zo študijného programu a zo študijného poriadku BVŠP, ktoré rozhodnutie bolo potvrdené listom rektora zo dňa 5.12.2007 č. 116/R - 2007. Žalovaný tak sám týmito rozhodnutiami, ktoré boli neskôr zrušené Rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č.k. 3S 25/2008-58 zo dňa 11.10.2011 spôsobil, že odňal možnosť žalobcovi zúčastňovať sa na vyučovacom procese, zbierať kredity, zápočty a zúčastňovať sa skúšok. Na základe takéhoto konania žalovaného nebolo preto ani možné zistiť ako by dopadli študijné výsledky žalobcu a či školné, ktoré zaplatil, by musel hradiť znovu v prípade opakovania ročníka. V tomto prípade, hoci školné bolo žalobcom riadne zaplatené, nebolo využité, nakoľko žalobca bol vylúčený zo štúdia. Je preto nepochopiteľné konanie žalovaného, že na to aby žalobca mohol opätovne študovať ako študent druhého ročníka pýtal si od neho znovu úhradu školného. Tým že žalobca znovu musel školné zaplatiť a tieto prostriedky si musel požičať od bývalej manželky, vznikla žalobcovi škoda o ktorú sa zmenšil majetok jeho manželky a aj jeho majetok, nakoľko túto sumu musí uhradiť, pôžička stále trvá. Školné, ktoré bolo prijaté a nebolo riadne využité a to z dôvodu nezákonných rozhodnutí mal žalovaný žalobcovi vrátiť. Súdom preto za to, že žalobcom uplatnená škoda vo výške 2 200eur je dôvodná.

Čo sa týka žalobcom uplatnenej náhrady škody vo výške 18 000 Eur titulom ušlého zisku, súd v tejto časti žalobu žalobcu zamietol, pretože mal za to, že žalobca nepreukázal, žeby mu škoda v podobe ušlého zisku vznikla. Nepreukázal, že by mal uzavretú pracovnú zmluvu na výkon právnického povolania. To, že doložil do spisu z internetu výšku priemernej mzdy právnikovi v tom čase ešte

neznamená, že by bol skutočne i žalobca dosahoval takúto mzdu, keďže je verejne známe, že veľká väčšina absolventov- právnikov končila na úradoch práce. Tento uplatnený nárok sa pohyboval len v teoretickej rovine a žalobca ničím nepreukázal realitu jeho základu.

Čo sa týka uplatnenej si nemajetkovej ujmy žalobcom v sume 10 000 Eur súd tiež túto žalobu vo zvyšku zamietol, a priznal žalobcovi nemajetkovú ujmu len vo výške 5 000 Eur nakoľko mal za to, že táto suma bude primeraná vzhľadom k útrapám, ktoré si musel žalobca prežiť tým, že bol nezákonne vylúčený zo štúdia a bola mu odopretá možnosť doplniť si vzdelanie. Neistota žalobcu a stres trvali až do právoplatného rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave. Podlomenie psychiky žalobcu v svojom prehlásení potvrdila aj bývalá manželka žalobcu, ktorá uviedla, že bývalý manžel sa nevedel vyrovnáť s takýmto nezákonným postupom a bol nútený vyhľadať. Sumu pomoc psychologičky Z. D. G. a nepríjemné následky týchto rozhodnutí pociťujú dodnes. Sumu vo výške 5.000 Eur súd považuje za primeranú, keďže žalobcova neistota a psychické vypätie trvali od novembra 2007 do októbra 2011, čiže výška nemajetkovej ujmy žalobcu mesačne činí 102,04 Eur.

Čo sa týka vznesenej námietky premlčania súd mal za to, že nárok žalobcu premlčaný nie je nakoľko rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 35 25/2008 zo dňa 11.10.2011, ktorý napadnuté rozhodnutie o vylúčení žalobcu zo štúdia na Paneurópskej vysokej škole zrušil nadobudol právoplatnosť dňa 09.02.2012 premlčacia lehota v danom prípade začala plynúť dňa 10.02.2012. Z predložených dôkazov je nepochybné, že žalobca podal riadnu žiadosť o predbežnú náhradu škody žalovanému ako kompetentnému orgánu dňa 09.02.2015, t. j. v rámci 3 ročnej premlčacej lehoty. Premlčacia 19 ods. 3 zákona č. 514/2003 tak škody neplynula 6 mesiacov od dňa uplynula až dňa 10.08.2015. žalobca podal žalobu na tunajší súd dňa 10.02.2015.

1.2. Podľa § 255 ods. 2 CSP, ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo. Súd náhradu trov konania pomerne rozdelil tak ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu a žalovaného rozsudkom z 25. januára 2023 sp. zn. 15Co/35/2020 rozhodol tak, že

I. Rozsudok Okresného súdu Bratislava II. zo dňa 30. novembra 2018, č. k. 14 C 64/2015-205, vo výroku I. a II. m e n í tak, že žalobu z a m i e t a, vo výroku III. p o t v r d z u j e a vo výrokoch IV. a V. m e n í tak, že žalovanému voči žalobcovi p r i z n á v a nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

II. Žalovanému voči žalobcovi p r i z n á v a nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

2.1. Odvolací súd vo svojom rozhodnutí uviedol, že s poukazom na § 470 ods. 1, ods. 2, § 379 a § 380 ods. 1 C.s.p. preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu a v medziach odvolacích dôvodov, ktorými je viazaný, na odvolacom pojednávaní (§ 385 ods. 1 C.s.p.), po zopakovaní dokazovania oboznámením podstatného obsahu spisu, vyjadrení žalobcu a žalovaného a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné, za dôvodné považoval odvolanie žalovaného. Rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch, ktorými žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 2.200,- Eur titulom náhrady škody spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne od 10.8.2015 do zaplataenia a nemajetkovú ujmu vo výške 5.000,- Eur zmenil a žalobu v tejto časti zamietol (§ 388 C.s.p.), vo výroku, ktorým žalobu žalobcu vo zvyšku zamietol rozsudok potvrdil (§ 387 ods. 1 C.s.p.) a vo výrokoch o trovách konania zmenil a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (§ 388 C.s.p.).

2.2. Odvolací súd predovšetkým považuje za potrebné vyjadriť sa k otázke, či správne postupoval v konaní žalobca, keď ako orgán konajúci v mene štátu označil Paneurópsku vysokú školu, ktorú skutočnosť namietal v konaní pred súdom prvej inštancie žalovaný.

2.3. Z vyššie uvedených ustanovení zákona o VŠ vyplýva, že zákonodarca zveril vysokým školám a im

príslušným orgánom kompetenciu rozhodovať o prijatí uchádzača o vysokoškolské vzdelanie a tým aj o vylúčení študenta zo štúdia na vysokej škole. Takýmto rozhodnutím môže byť fyzická osoba dotknutá na svojich právach, ide o vzťah verejnoprávny, keďže ide o realizáciu práva na vzdelanie ako práva garantovaného Ústavou Slovenskej republiky. Je nepochybné, že vláda Slovenskej republiky dňa 14.7.2004 udelila štátny súhlas právnickej osobe Bratislavská akademická spoločnosť, n.o. na pôsobenie ako súkromná vysoká škola s názvom Bratislavská vysoká škola práva (uznesenie č. 725 zo dňa 14.7.2004, na č. 1. 8 spisu). Dňa 23.6.2010, uznesením č. 411 vláda Slovenskej republiky schválila zmenu názvu súkromnej vysokej školy Bratislavská vysoká škola práva na Paneurópska vysoká škola. Odvolací súd, zhodne so žalobcom, vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti a zákonné ustanovenia zastáva názor, že Paneurópska vysoká škola je právnickou osobou, ktorej zákon zveril rozhodovanie o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb v oblasti verejnej správy, je teda orgánom konajúcim v mene štátu v zmysle ustanovenia § 4 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z.

2.3. Žalovaný v odvolaní vytýkal súdu prvej inštancie nesprávne právne posúdenie, keď dospel k záveru, že rozhodnutia žalovaného o vylúčení žalobcu zo štúdia sú nezákonnými rozhodnutiami, ktoré zakladajú nárok žalobcu na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. Odvolací súd v tejto súvislosti považuje za potrebné poukázať na to, že nezákonnosť rozhodnutia treba vždy skúmať v každom jednotlivom prípade, nielen podľa výroku, ale aj obsahu rozhodnutia, pričom pre posúdenie je rozhodujúce, či napadnuté rozhodnutie je či nie je v súlade s objektívnym právom. V danom prípade boli rozhodnutia rektora a dekana PEVŠ zrušené pre nespreskúmateľnosť pre nedostatok dôvodov, z čoho nemožno vyvodzovať ich nezákonnosť, ktorú Krajský súd v Bratislave vo svojom rozhodnutí neposudzoval, ani inak z jeho obsahu nevyplyva (viď uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 97/2010 zo dňa 9.3.2010). Podľa názoru odvolacieho súdu preto nebola splnená podmienka vzniku zodpovednosti štátu za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z. z. a to existencia nezákonného rozhodnutia.

2.4. Pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci podľa zákona č. 514/2003 Z. z. je potrebné kumulatívne splnenie všetkých podmienok zodpovednosti a to existencia nezákonného rozhodnutia alebo nesprávneho úradného postupu, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom a škodou. Ak nie je splnená čo i len jedna z podmienok vzniku zodpovednosti štátu, nemožno sa úspešne domáhať uplatnenia nároku na náhradu škody. Odvolací súd poukazuje na to, že ak by v prejednávanom prípade aj bola splnená podmienka existencie nezákonného rozhodnutia (ktorá podmienka podľa názoru odvolacieho súdu splnená nebola), absentuje príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody uplatnenej v konaní žalobcom. Vzťahom príčinnej súvislosti sa v právnej teórii označuje priama väzba vzťahov (objektívnych súvislostí), v rámci ktorého jeden jav (príčina) vyvoláva druhý jav (následok). O vzťah príčinnej súvislosti ide, ak je medzi nezákonným rozhodnutím (či nesprávnym úradným postupom) a škodou vzťah príčiny a následku; ak bola príčinou škody iná skutočnosť, zodpovednosť za škodu nenastáva. Otázka príčinnej súvislosti nie je otázkou právnou, ide o jej skutkové posúdenie vo všetkých konkrétnych súvislostiach, pritom nie je rozhodujúce časové hľadisko, ale vecná súvislosť príčiny a následku, časová súvislosť ale napomáha pri posudzovaní vecnej súvislosti (R 21/1992). O vzťah príčinnej súvislosti ide vtedy, ak škoda vznikla následkom nezákonného rozhodnutia, t.j. vtedy, ak nezákonné rozhodnutie a škoda sú vo vzájomnom pomere príčiny a následku a ak je preukázané, že ak by nebolo nezákonného rozhodnutia, ku škode by nebolo bývalo došlo. Príčinná súvislosť musí byť priama, nie sprostredkovaná a nemôže byť posudzovaná v rovine subjektívneho pocitu jednej zo strán sporu. Žalobca si v prejednáwanej veci uplatnil škodu vo výške 2.200,- €, ktorá mu mala vzniknúť tým, že po opätovnom prijatí na štúdium na PEVŠ zaplatil školné v uvedenej výške ako podmienku zápisu na štúdium, ktoré by podľa jeho názoru nebol povinný zaplatiť v prípade, že by nedošlo k jeho vylúčeniu zo štúdia rozhodnutím dekana č. 3523/2007 zo dňa 30.7.2007, v spojení s rozhodnutím rektora č. 116/R-2007, zo dňa 5.12.2007, ktoré rozhodnutia považuje za nezákonné. Odvolací súd poukazuje na to, že v konaní zostalo nesporným, že žalobca nesplnil podmienky štúdia podľa študijného programu a študijného poriadku vysokej školy, keď podľa Výkazu o plnení študijných povinností v akademickom roku 2006/2007 mal počet získaných kreditov 33, počet nesplnených predmetov 10, pričom podľa študijného poriadku bol povinný získať minimálne 40 kreditov (viď rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave zo dňa

11.10.2011, č. k. 3 S 25/2008-58, č. l. 12 a nasl. spisu). Vylúčenie žalobcu zo štúdia tak bolo priamym a bezprostredným následkom nesplnenia podmienok štúdia z jeho strany. Ak následne mal žalobca záujem v štúdiu pokračovať, podmienkou riadneho zápisu na štúdium bola úhrada školného vo výške 2.200,- Eur (viď Oznámenie o povolení prestupu zo dňa 15.10.2010, na č. l. spisu 16). Povinnosť uhradiť školné tak bola následkom vylúčenia žalobcu zo štúdia pre nesplnenie podmienok štúdia podľa študijného programu a študijného poriadku vysokej školy, uvedená povinnosť nie je v priamej a bezprostrednej príčinnej súvislosti s prípadným nezákonným rozhodnutím.

2.6. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výroku I., ktorým žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 2.200,- Eur s príslušným úrokom z omeškania zmenil a žalobu v tejto časti zamietol, keďže dospel k záveru, že neboli splnené zákonné podmienky zodpovednosti štátu za škodu a to existencia nezákonného rozhodnutia a predovšetkým absencia príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody.

2.7. Žalovaný podal odvolanie aj proti výroku II. rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým tento uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi nemajetkovú ujmu 5.000,- Eur za psychické útrapy spôsobené nezákonným vylúčením zo štúdia. Odvolací súd, poukazujúc na odôvodnenie tohto rozhodnutia v bodoch 10. a 11., konštatuje nesplnenie zákonných podmienok vzniku zodpovednosti štátu za nemajetkovú ujmu, ktorej sa žalobca v prejednávanej veci domáha. Podľa názoru odvolacieho súdu nebola splnená existencia nezákonného rozhodnutia, rovnako absentuje príčinná súvislosť medzi prípadnými nezákonnými rozhodnutiami a vznikom nemajetkovej ujmy (k absencii príčinnej súvislosti viď odôvodnenie v bode 11. tohto rozhodnutia). V neposlednom rade považuje za potrebné odvolací súd uviesť nasledovné. Podľa § 17 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z. z., uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak (1). V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak (2). V zmysle uvedeného ustanovenia sa poškodenému priznáva aj právo na náhradu nemajetkovej ujmy a to za súčasného splnenia dvoch podmienok: 1), že samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na spôsobenú ujmu a 2) že nie je možné túto vzniknutú ujmu uspokojiť inak, čo môže byť napríklad formou verejného ospravedlnenia, uverejnením rozsudku, znením jeho odôvodnenia a podobne. Nemajetková ujma predstavuje zásah do inej než majetkovej sféry poškodeného, a teda môže predstavovať rôzne negatívne následky do osobnostnej integrity poškodeného vplývajúce na jeho česť, vážnosť, povesť, doterajší súkromný a pracovný život, rodinné vzťahy, spoločenské postavenie a podobne. Stanovenie výšky nemajetkovej ujmy nie je ponechané na ľubovôľu súdu, ale musí byť založené na konkrétnych a preskúmateľných hľadiskách, ktoré musia vychádzať zo skutkového stavu na základe dokazovania vykonaného najmä na zisťovanie konkrétnych následkov v jednotlivých oblastiach spoločenského života dotknutej osoby, v ktorom smere dôkazné bremeno zaťažuje poškodeného. Podľa § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. sa výška nemajetkovej ujmy v peniazoch určuje s prihliadnutím najmä na a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje; b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo; c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote a d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení. Podľa názoru odvolacieho súdu, zhodne s názorom žalovaného, vychádzajúc z dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie a jeho zopakovania odvolacím súdom, žalobca dostatočne spoľahlivo nepreukázal dôvodnosť uplatnenej peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy, keď náležite nepreukázal vznik konkrétnych nepriaznivých následkov, ktoré mu mali v súvislosti s nezákonnými rozhodnutiami vzniknúť a jeho všeobecné tvrdenia v tomto smere tak zostali v konaní dôkazne nepodložené. Ani čestné prehlásenie manželky zo dňa 18.10.2018 (č. l. spisu 170) nemožno považovať za dostatočný dôkaz preukazujúci existenciu, ako aj rozsah kvalifikovaných nepriaznivých následkov, ktoré mali žalobcovi vzniknúť v súvislosti s ním tvrdenými nezákonnými rozhodnutiami o jeho vylúčení zo štúdia. Odvolací súd, vychádzajúc z ustálenej rozhodovacej praxe všeobecných súdov, a rovnako Ústavného súdu Slovenskej republiky (napr. uznesenie sp. zn. IV. ÚS 1/2012) opätovne poukazuje na to, že dôkazná povinnosť na preukázanie splnenia kvalifikovaných podmienok pre priznanie nemajetkovej ujmy, ako i určenie jej výšky, stíha výlučne poškodeného. Ako odvolací súd uviedol vyššie, žalobca si svoju dôkaznú povinnosť ohľadom

nemajetkovej ujmy a jej výšky nesplnil, preto odvolací súd výrok II. rozsudku súdu prvej inštancie, v ktorom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 5.000,- Eur titulom nemajetkovej ujmy zmenil a žalobu aj v tomto rozsahu zamietol.

2.8. Žalobca podal odvolanie proti výroku III. rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým tento jeho žalobu o zaplatenie sumy 18.000,- Eur titulom náhrady škody a sumy 5.000,- Eur titulom nemajetkovej ujmy zamietol. Odvolací súd považoval uvedený výrok rozsudku súdu prvej inštancie za vecne správny, a preto ho potvrdil. Odvolací súd opätovne uvádza, že podľa jeho názoru neboli v prejednávacom prípade splnené zákonné podmienky vzniku zodpovednosti štátu za škodu a to existencia nezákonného rozhodnutia ako aj príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody, resp. nemajetkovej ujmy (body 10. a 11. odôvodnenia rozhodnutia). Zároveň je potrebné prisvedčiť súdu prvej inštancie, že nárok žalobcu, ktorým si uplatnil škodu vo výške 18.000,- Eur ako ušlý príjem, z výkonu právnickej profesie za jeden kalendárny rok, o ktorý sa mu predĺžilo štúdium v príčinnej súvislosti s nezákonnými rozhodnutiami o vylúčení zo štúdia, bol len v teoretickej rovine a žalobca ničím nepreukázal reálnosť jeho základu. V teoretickej rovine zostalo, či by počas dotknutého roka, o ktorý sa predĺžila doba štúdia žalobcu, tento skutočne vykonával právnické povolanie a aký reálne by bol dosiahol príjem. Žalobca tak v tomto smere neunesol dôkazné bremeno a preto postup súdu prvej inštancie, ktorým zamietol jeho žalobu v tejto časti odvolací súd považoval za správny. Pokiaľ ide o žalobný nárok, ktorým sa žalobca domáhal nemajetkovej ujmy vo výške 5.000,- Eur v súvislosti s neférovým tlakom zo strany akademického hodnotára PEVŠ, cítiac sa hlboko dotknutý uvedeným konaním, odvolací súd uvádza, že jednak neboli splnené zákonné podmienky vzniku zodpovednosti štátu za škodu (existencia nezákonného rozhodnutia a príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a nemajetkovou ujmovou) a zároveň žalobca svoje tvrdenia o konaní zástupcu PEVŠ ničím nepreukázal, nesplnil si tak svoju dôkaznú povinnosť ohľadom splnenia kvalifikovaných podmienok pre priznanie nemajetkovej ujmy a jej výšky. Pokiaľ vytýkal súdu prvej inštancie, že svoje rozhodnutie v tejto časti neodôvodnil, odvolací súd uvádza, že i keď súd prvej inštancie explicitne neuviedol dôvody zamietnutia žaloby v tejto časti, z kontextu odôvodnenia jeho rozhodnutia na strane 10, posledný odsek vyplýva, že žalobný nárok v tejto časti nepovažoval za preukázaný. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku III., ktorým tento zamietol žalobu o zaplatenie 18.000,- Eur titulom náhrady škody a sumy 5.000,- Eur titulom nemajetkovej ujmy, ako vecne správny potvrdil. Pokiaľ žalobca vo vyjadrení k vyjadreniu žalovaného namietal, že skutočným dôvodom a prekážkou, pre ktorú nemohol riadne splniť podmienky pre postup do 3. ročníka bakalárskeho stupňa štúdia v študijnom odbore právo (a teda sa musel duplicitne zapísať do 2. ročníka), je výlučne nezákonný postup žalovaného pri (ne)vybavení jeho žiadostí o prerušenie štúdia a o poskytnutie individuálneho termínu ku skúškam (v spojení s nezákonnými rozhodnutiami o vylúčení žalobcu zo štúdia), odvolací súd uvádza, že uvedeným argumentom sa nebolo možné zaoberať, keďže táto odvolacia námietka nebola uplatnená v zákonnej lehote na podanie odvolania.

2.9. Proti výrokom IV. a V. podali odvolanie obidve strany sporu. Keďže odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch I. a II. tak, že žalobu žalobcu zamietol a vo výroku III. rozsudok súdu prvej inštancie, ktorým žalobu vo zvyšnej časti zamietol potvrdil, v konaní pred súdom prvej inštancie tak bol v celom rozsahu procesne úspešný žalovaný. Preto odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výrokoch IV. a V. zmenil a úspešnému žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % a to postupom podľa 255 ods. 1 a 262 ods. 1 C.s.p.

2.10. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1, § 255 ods. 1, v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. Žalovanému, ktorý mal v odvolacom konaní plný úspech, priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. V zmysle § 262 ods. 2 C.s.p. o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj ako „dovolateľ“) dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzoval z § 420 písm. f/ CSP a § 421 ods. 1. písm. a/,c/ CSP.

3.1. V prvom rade poukazujeme na to, že napadnutý Rozsudok je svojvoľný, napriek svojmu rozsahu je vnútorne nekonzistentný, odvolací súd sa nezaoberal všetkými predloženými dôkazmi. Rozsudok je v značnom rozpore so zisteniami prvostupňového súdu, ktorým súd prvej inštancie žalobe čiastočne vyhovel.

Je nepochybné, že nepreskúmateľné rozhodnutie je v rozpore s právnym poriadkom Slovenskej republiky. Rovnako je nepochybné, že keďže Krajský súd v Bratislave preskúmal zákonnosť predmetných rozhodnutí, a následne ich zrušil, tieto rozhodnutia neboli zákonné, a teda boli nezákonné.

Pokiaľ ide o okolnosti konkrétneho prípadu, je nepochybné, že Krajský súd v Bratislave v konaní sp. zn. 3S 25/2008 právoplatne konštatoval, že zo strany žalovaného došlo k pochybeniu - bolo vydané rozhodnutie bez zákonných náležitostí, na základe ktorého došlo k vylúčeniu žalobcu zo štúdia, čoho následkom bolo zrušenie napadnutého rozhodnutia žalovaného pre nepreskúmateľnosť spôsobenú žalovaným tým, že neuviedol dôvody svojich rozhodnutí (str. 6-7 rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3S 25/2008 zo dňa 11.10.2011). Súd v tomto rozsudku jednoznačne konštatoval porušenie zákona (Správneho poriadku) zo strany žalovaného v neprospech žalobcu, čoho následkom bolo zrušenie tohto nezákonného rozhodnutia vydaného žalovaným.

Vzhľadom na uvedené máme za to, že aj súdom konštatovaná nepreskúmateľnosť rozhodnutia spôsobená žalovaným a jeho následne právoplatné zrušenie v rámci súdneho konania o preskúmaní zákonnosti, jednoznačne predstavuje nezákonnosť rozhodnutia tak, ako to mal na mysli zákonodarcia.

V tejto súvislosti poukazujeme na to, že pojem “nezákonnosť” sa *expressis verbis* nenachádza v ustanovení § 250j OSP. Aj napriek tomu je zrejmé, že v prípade právoplatného zrušenia súdom preskúmaného rozhodnutia postupom podľa § 250j ods. 2 alebo ods. 3 OSP, je takéto rozhodnutie možné jednoznačne považovať za nezákonné, t. j. za zrušené pre nezákonnosť príslušným orgánom aj v zmysle § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z.

Odvolací súd napriek vyššie uvedenej logikej a jednoznačnej argumentácii dospel k záveru, že nebola splnená podmienka vzniku zodpovednosti štátu za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z. z., a to existencia nezákonného rozhodnutia. Vzhľadom k tomu, že základným dôvodom pre zmenu prvostupňového rozsudku bolo, že nebola splnená podmienka vzniku zodpovednosti štátu za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z. z., a to existencia nezákonného rozhodnutia, je nepochybné, že dovolanie v tomto prípade je nielen prípustné, ale aj dôvodné.

Krajský súd v Bratislave sa pri posudzovaní otázky zákonnosti napadnutých rozhodnutí jednoznačne odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, resp. inak by šlo o otázku, ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Napadnutý Rozsudok teda spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

V zmysle vyššie uvedeného je nepochybné, že rozhodnutie rektora Bratislavskej vysokej školy práva zo dňa 05.12.2007, č. 116/R-2007, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie dekana fakulty práva zo dňa 30.07.2007, č. 3523/2007 o vylúčení žalobcu zo štúdia sú nezákonnými rozhodnutiami, a preto boli Krajským súdom po preskúmaní ich zákonností zrušené.

Rovnako je zrejmé, že odvolací súd sa pri posúdení otázky zákonnosti rozhodnutí odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, a na základe nesprávneho právneho posúdenia dospel k nesprávnej závere, a teda je takéto rozhodnutie potrebné zrušiť resp. zmeniť.

Vzhľadom na vyššie uvedené žalobca navrhuje, aby dovolací súd napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 25.01.2023, sp. zn. 15Co 35/2020 zrušil, vec vrátil Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie, alternatívne: aby napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 25.01.2023, sp. zn. 15Co 35/2020 zmenil tak, že rozsudok Okresného súdu Bratislava II zo dňa 30.11.2018, č. k. 14

C 64/2015-205 sa potvrdzuje a žalobcovi sa priznáva náhrada trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % k rukám právneho zástupcu žalobcu, a žalobcovi priznal náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 % k rukám právneho zástupcu žalobcu.

3.2. Dovolateľ ďalej doplnil svoje dovolanie podaním zo dňa 18.05.2023 kde uviedol, že dopĺňa ním podané dovolanie zo dňa 03.05.2023 nasledovne:

3.3. Dovolací dôvod podľa ust. § 420 písm. f/ CSP, nakoľko odvolací súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

3.4. Odvolací súd nesprávne doručoval žalobcovi predvolanie na pojednávanie vytýčené na deň 25.01.2023 inej advokátskej kancelárii. V dôsledku takéhoto postupu odvolací súd znemožnil žalobcovi zúčastniť sa pojednávania a osobne na pojednávaní uplatňovať prostriedky procesnej obrany a procesného útoku; ospravedlnenie neúčasti žalobcu na pojednávaní prostredníctvom právneho zástupcu nemožno chápať ako konvalidovanie zmätočného postupu odvolacieho súdu

3.5. Odvolací súd dokazovanie zopakoval, avšak žiadnym, a už vôbec nie primeraným, spôsobom takýto jeho postup nezdôvodnil. Žalobca považuje takýto postup odvolacieho súdu za zmätočný; takýmto postupom bolo žalobcovi znemožnené dozvedieť sa, pod ktoré zákonné ustanovenie subsumoval jeho postup a z akého dôvodu. Žalobca má za to, že odvolací súd takýmto postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jeho procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, a to odňatiu možnosti konať pred súdom.

3.6. Z pohľadu zmätočnostnej vady konania je však podstatnejšie, že odvolací súd po čisto formálnom oboznámení s obsahom spisu neuviedol, ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporné, ktoré skutkové tvrdenia považuje za nesporné, ktoré dôkazy vykoná a ktoré dôkazy nevykoná, a to napriek tomu, že odvolací súd považoval za potrebné dokazovanie zopakovať (bez toho, aby túto jeho potrebu náležite zdôvodnil, ako sme namietli vyššie).

3.7. Odvolací súd taktiež neuviedol jeho predbežné právne posúdenie veci a pristúpil priamo k vyhláseniu rozsudku bez toho, aby ním formálne zopakované dokazovanie vyhlásil za skončené.

3.8. Žalobca má za to, že odvolací súd vyššie popísaným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jeho procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, a to odňatiu možnosti konať pred súdom.

#### 3.9. Dovolací návrh

Žalobca navrhuje, aby dovolací súd zrušil rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 25.01.2023, č. k. 15Co 35/2020-297, vec vrátil Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie a žalobcovi priznal náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

4. Žalovaná vo svojom vyjadrení k dovolaniu žalobcu uviedla, že navrhuje, aby dovolací súd dovolanie žalobcu odmietol ako neprípustné s poukazom na § 447 písm. e/ CSP a priznal i trovy dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podal v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), dospel k záveru, že dovolanie je potrebné zamietnuť.

6. Podľa § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.



7. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

9. Dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z § 420 písm. f/ CSP.

10. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f/ CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňoval jej patriace procesné oprávnenia. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov a rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

11. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f/ CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

12/ Nesprávny procesný postup odvolacieho súdu podľa dovolateľa spočíval v tom, že nesprávne doručoval žalobcovi predvolanie na pojednávanie vytyčené na deň 25.01.2023 inej advokátskej kancelárii. V dôsledku takéhoto postupu odvolací súd znemožnil žalobcovi zúčastniť sa pojednávania a osobne na pojednávaní uplatňovať prostriedky procesnej obrany a procesného úkonu, ospravedlnenie neúčasti žalobcu na pojednávaní je prostredníctvom právneho zástupcu nemožno chápať ako konvalidovanie zmätočného postupu odvolacieho súdu.

Preskúmaním obsahu spisu dovolací súd dospel k záveru, že daná námietka dovolateľa je neopodstatnená, pretože v postupe odvolacieho súdu nezistil žiadne vady, ktoré by boli spôsobilé ukrátiť dovolateľa na jeho procesných právach a založiť tak prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP.

12.2. Zo zápisnice o pojednávaní pred odvolacím súdom dňa 25. januára 2023 je zrejmé, že predmetného pojednávania sa zúčastnil právny zástupca žalobcu A.. Z. Y., ktorý bol v tom čase právny zástupca žalobcu v predmetnej veci a ktorý ospravedlnil neúčast svojho klienta na predmetnom pojednávaní. Z uvedeného je zrejmé, že nedošlo k pochybeniu odvolacieho súdu pri predvolaní účastníka na pojednávanie. V danom prípade žalobcu na odvolacom pojednávaní zastupoval A.. Z. Y., tom čase bol jediným právnym zástupcom žalobcu.

13. Nesprávny procesný postup odvolacieho súdu podľa dovolateľa spočíval aj v tom, že odvolací súd dokazovanie zopakoval, avšak žiadnym a už vôbec nie primeraným spôsobom takýto jeho postup nezdôvodnil. Takýmto postupom bolo žalobcovi znemožnené dozvedieť sa, pod ktoré zákonné ustanovenie subsumoval jeho postup a z akého dôvodu. Žalobca má za to, že odvolací súd takýmto postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jeho procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a to odňatie možnosti konať pred súdom.

13.1. Preskúmaním obsahu spisu dovolací súd dospel k záveru, že daná námietka dovolateľa je neopodstatnená, pretože v postupe odvolacieho súdu nezistil žiadne vady, ktoré by boli spôsobilé ukrátiť dovolateľa na jeho procesných právach a založiť tak prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP.

13.2. Zo zápisnice o pojednávaní pred odvolacím súdom zo dňa 25.01.2023 je zrejmé, že odvolací súd cestou predsedníčky senátu podal správu o doterajšom priebehu konania, oboznámil sa so žalobou z č.l. 3 až 7 spisu, pripojené listinné dôkazy na č.l. 8 až 18 spisu, vyjadrenia žalovaného z č.l. 59 a nasl. , vyjadrenia žalobcu z č.l. 67 a nasl., listinný dôkaz - vyhlásenie manželky žalobcu z č.l. 75 spisu, ďalšie listinné dôkazy z č.l. 76 - 88 spisu, vyjadrenie žalobcu z č.l. 90 a nasl., dôkazy na č.l. 93-95 spisu, vyjadrenie žalobcu z č.l. 96 a nasl., dôkazy na č.l. 142-157 spisu, vyjadrenie žalobcu z č.l. 161 a nasl., vyhlásenie Ing. Ďuračkovej z č.l. 170 spisu, rozsudok súdu prvej inštancie z č.l. 205 a nasl., odvolanie žalovaného z č.l. 256 a nasl., vyjadrenie žalobcu k odvolaniu z č.l. 263 a nasl., vyjadrenie žalovaného z č.l. 279 a nasl., vyjadrenie žalobcu z č.l. 285 a nasl.

13.3. Z uvedeného je zrejmé, že odvolací súd postupoval v súlade s ustanoveniami § 384 ods. 1, § 385 ods. 1, § 378 ods. 1 a § 195 a nasl. CSP, teda zopakoval a vykonal dokazovanie v súlade so zákonom.

14. Nesprávny procesný postup odvolacieho súdu podľa dovolateľa ďalej spočíval aj v tom, že odvolací súd po čistom formálnom oboznámení s obsahom spisu neuviedol, ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporné, ktoré skutkové tvrdenia považuje za nesporné, ktoré dôkazy vykoná a ktoré dôkazy nevykoná a to napriek tomu, že odvolací súd považoval za potrebné dokazovanie zopakovať a taktiež neuviedol jeho predbežné právne posúdenie veci a pristúpil priamo k vyhláseniu rozsudku bez toho, aby ním formálne zopakovanie dokazovania vyhlásil za skončené. Žalobca má za to, že odvolací súd vyššie popísaným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jeho procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a to odňatím možnosti konať pred súdom.

14.1. Preskúmaním obsahu spisu dovolací súd dospel k záveru, že daná námietka dovolateľa je neopodstatnená, pretože v postupe odvolacieho súdu nezistil žiadne vady, ktoré by boli spôsobilé ukrátiť dovolateľa na jeho procesných právach a založiť tak prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP.

14.2. Dovolací súd má za to, že predmetný postup podľa § 181 , 182 CSP tak ako namieta dovolateľ, je obligatórne záväzný iba pre súd prvej inštancie a z príslušných ustanovení CSP takýto postup pre odvolací súd nevyplýva.

15. Dovolená námietka týkajúca sa (prípadného) nesprávneho hodnotenia vykonaných dôkazov odvolacím súdom, ktoré bez ďalších relevantných skutočností nemožno považovať za tzv. zmätočnosťnú vadu v procesnom postupe odvolacieho súdu, nie je spôsobilá založiť prípustnosť dovolania, a to preto, že (i) hodnotenie dôkazov prislúcha zásadne len tomu súdu, ktorý ich vykonal a (ii) pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu nesprávne, ale táto skutočnosť sama osebe prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nezakladá. Už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 37/1993, R 42/1993, R 125/1999) ako aj viaceré jeho rozhodnutia (napríklad sp. zn. 2Cdo/130/2011, 5Cdo/244/2011, 6Cdo/185/2011 a 7Cdo/38/2012) zastávajú názor, že ani prípadná neúplnosť, či nesprávnosť skutkových zistení a skutkových záverov nie je v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovaná (bez ďalšieho) za dôvod zakladajúci tzv. zmätočnosťnú vadu konania.

16. Dovolací súd zároveň považuje za nevyhnuté poznamenať, že nie je oprávnený prehodnocovať

skutkové závery odvolacieho súdu, pretože je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP). Prieskum skutkových zistení zo strany dovolacieho súdu spočíva iba v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (porov. I. ÚS 6/2018). V rámci tejto kontroly dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP, avšak tieto vady v súdnej veci nezistil.

17. Keďže konanie pred odvolacím súdom nebolo postihnuté dovolateľom namietanou vadou vyplývajúcou z § 420 písm. f/ CSP, dovolací súd pristúpil k posúdeniu dovolania aj z hľadiska ďalšieho uplatneného dovolacieho dôvodu - nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom.

18. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

19. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

20. Na to, aby dovolací súd mohol pristúpiť k meritórnemu dovolaciemu prieskumu rozhodnutia odvolacieho súdu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci, musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti dovolania zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v § 431 až § 435 CSP.

21. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnu (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Musí ísť o právnu otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej neviedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní (a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom).

22. Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP dovolací súd uvádza, že toto ustanovenie dopadá len na takú právnu otázku, ktorú odvolací súd riešil, t. j. vysvetlil jej podstatu a uviedol súvisiace právne úvahy spolu s dôvodmi, pre ktoré zvolil práve riešenie, na ktorom založil svoje rozhodnutie a zároveň sa týmto rozhodnutím odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

23. Pri skúmaní procesnej prípustnosti dovolania a náležitého vymedzenia dovolacieho dôvodu v zmysle § 432 CSP dovolací súd dospel k záveru, že dovolateľkou nastolená právna otázka uvedené kritérium nespĺňa a jej formulácia opomína základné závery rozhodujúce pre právne úvahy odvolacieho (i prvoinštančného) súdu. Pre záver o tom, že ide o právnu otázku, kľúčovú pre rozhodnutie vo veci samej a pre posúdenie prípustnosti dovolania, nie je rozhodujúci subjektívny názor sporovej strany, že daná

právna otázka môže byť pre ňu rozhodujúca. Právna otázka, ktorú má dovolací súd vo svojom rozhodnutí riešiť, musí byť rozhodujúca pre rozhodnutie vo veci samej. To znamená, že dovolací súd nemôže riešiť hypotetické otázky, ktoré nemajú, resp. v ďalšom konaní nemôžu mať vplyv na meritórne rozhodnutie, a ani otázky, ktoré vôbec nesúvisia s rozhodovaným sporom. Sama polemika dovolateľa s právnymi závermi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu niektorého problému, významovo nezodpovedajú kritériu vymedzenia dovolacieho dôvodu v zmysle § 432 CSP.

24. Dovolateľ nastolil v dovolaní právnu otázku od vyriešenia ktorej podľa jeho názoru záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu vo veci, pričom nesprávnym riešením danej otázky sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Namietal, že odvolací súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu pri posudzovaní otázky „zákonnosti napadnutých rozhodnutí.“ Je nepochybné, že rozhodnutie rektora Bratislavskej vysokej školy práva zo dňa 05.12.2007, č. 116/R-2007, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie dekana fakulty práva zo dňa 30.10.2007 č. 3523/2007 o vylúčení žalobcu zo štúdia, je nezákonným rozhodnutím a preto bolo aj krajským súdom po preskúmaní jeho zákonosti zrušené.

25. Dovolací súd uvádza, že odvolací súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, pokiaľ išlo o otázku čo je nezákonné rozhodnutie, ale nešlo o jedinú právnu otázku od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu. Dovolací súd v bode 11/ svojho rozhodnutia uviedol, že pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci podľa zákona č. 514/2003 Z.z. je potrebné kumulatívne splnenie všetkých podmienok zodpovednosti a to existencia nezákonného rozhodnutia alebo nesprávneho úradného postupu, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom a škodou. Ak nie je splnená čo i len jedna z podmienok vzniku zodpovednosti štátu, nemožno sa úspešne domáhať uplatnenia nároku na náhradu škody. Odvolací súd ďalej uviedol, že ak by v prejednávanom prípade aj bola splnená podmienka existencie nezákonného rozhodnutia (ktorá podmienka podľa názoru odvolacieho súdu splnená nebola), absentuje príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody uplatnenej v konaní žalobcom. Vylúčenie žalobcu zo štúdia bolo priamym a bezprostredným následkom nesplnenia podmienok štúdia z jeho strany. Ak následne mal žalobca záujem v štúdiu pokračovať, podmienkou riadneho zápisu na štúdium bola úhrada školného vo výške 2.200 eur. Povinnosť uhradiť školné tak bola následkom vylúčenia žalobcu zo štúdia pre nesplnenie podmienok štúdia podľa študijného programu a študijného poriadku vysokej školy, uvedená povinnosť nie je v priamej a bezprostrednej príčinnej súvislosti s prípadným nezákonným rozhodnutím.

26. Z uvedeného je zrejmé, že žaloba bola zamietnutá aj pre nedostatok kauzálneho nexusu (rozhodnutie dekana a zaplatenie školného), dovolateľ však neuviedol k tomuto žiadnu právnu otázku (týkajúcu sa kauzálneho nexusu).

27. Pokiaľ rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na dvoch alebo viacerých (z hľadiska merita rozhodnutia rovnocenných) dôvodoch, z ktorých každý jeden aj len samostatne bol súdom považovaný za kľúčový ( v tom zmysle, že so zreteľom naň bolo treba žalobu buď vyhovieť alebo žalobu zamietnuť), zaťažuje procesná povinnosť dovolateľa preukázať prípustnosť a opodstatnenosť dovolania vo väzbe na každý jeden z týchto dôvodov. Predmetná otázka musí byť zároveň procesnou stranou nastolená v dovolaní. Právne otázky, takto dovolateľom v dovolaní nenastolené a nepomenované, nemajú relevanciu z hľadiska prípustnosti dovolania podľa tohto ustanovenia. (3Cdo/158/2017)

28. Dovolací súd uzatvára, že ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia viacerých právnych otázok, dovolateľ musí namietat' ich nesprávne vyriešenie vo vzťahu ku všetkým otázkam. pokiaľ tak neurobí riešenie iba jednej z nich, by malo iba právno teoretickú povahu a jej zodpovedanie dovolacím súdom by nevedlo k zrušeniu alebo zmene dovolaním napadnutého rozhodnutia, išlo by iba o hypotetické rozhodnutie odvolacieho súdu. Cieľom konania pred dovolacím súdom je poskytnúť dotknutej strane reálnu ochranu jej práva, nie riešiť teoretické či hypotetické otázky. Dovolací súd preto uzatvára, že predložená dovolacia argumentácia nepredstavuje vymedzenie relevantnej právnej otázky tak

ako to predpokladá §421 ods. 1 písm. a/ CSP v spojení s § 432 ods. 2 CSP. Uplatnený dovolací dôvod tak nie je vymedzený spôsobom uvedeným § 431-435 CSP.

29. Dovolací súd konštatuje, že dovolanie je v časti namietajúcej vadu zmätočnosti konania podľa § 420 písm. f/ CSP prípustné, ale nie je dôvodné a v časti namietajúcej nesprávne právne posúdenie veci v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP nie je prípustné. Vzhľadom na uvedené dovolací súd dovolanie ako celok zamietol (§ 448 CSP).

30. Žalovaná bola v dovolacom konaní v plnom rozsahu úspešná (§ 255 ods. 1 CSP) a vznikol jej nárok na náhradu trov konania. O nároku na náhradu trov konania rozhodol dovolací súd podľa § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia dovolacieho súdu samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

31. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

#### **Poučenie:**

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.